

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Svk/48/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2020200131
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Prof. JUDr. Peter Potásch
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:2020200131.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členov senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a JUDr. Rastislava Dluhoša, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Rovniankova č. 1667/14, 851 02 Bratislava, IČO: 31 820 174, zastúpený: Tkáč & Partners, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, Regionálny úrad pre územné plánovanie a výstavbu Trnava, Piešťanská ulica 8188/3, 917 01 Trnava, IČO: 54 669 464 (pôvodne: Okresný úrad Trnava, odbor výstavby a bytovej politiky), za účasti ďalších účastníkov: 1. J. H., H. XX, XXX XX B., 2. V. M. S., H. XX, XXX XX B., 3. K. S., H. XX, XXX XX B., 4. K. V., S. XX, XXX XX B., 5. F. V., S. XX, XXX XX B., 6. A. V., W. X, XXX XX B., 7. W. V., S. XX, XXX XX B., 8. V. K., S. XX, XXX XX B., 9. Q. K., S. XX, XXX XX B., 10. V. S., S. XX, XXX XX B., 11. C. M., S. XX, XXX XX B., 12. J. S. S., S. XX, XXX XX B., 13. W. E., S. XX, XXX XX B., 14. V. E., S. XX, XXX XX B., 15. W. K., S. XX, XXX XX B., 16. P. K., S. XX, XXX XX B., 17. Záhorské múzeum Skalica, Námestie slobody 13, 909 01 Skalica, 18. J. W. F., A. XX, XXX XX B., 19. V. X. F., A. XX, XXX XX B., 20. M. M., T. XX, XXX XX B., 21. C. K., V. S. XXX, XXX XX, 22. R. K., V. S. XXX, XXX XX, 23. R. F., S. XX, XXX XX B., 24. N. F., Q. X, XXX XX S., H. T., 25. B. S., S. X, XXX XX B., 26. W. F., S. X, XXX XX B., 27. V. H. C. F., W. S. XX, XXX XX B., 28. A. F., H. XX, XXX XX B., 29. C. F., H. XX, XXX XX B., 30. P. F., K. XX, XXX XX V., 31. K. F., K. XX, XXX XX D., 32. Q. B. Q., A. M. X, XXX XX, 33. V. Q., S. X, XXX XX B., 34. M. Q., S. X, XXX XX B., 35. R. K., F. X, XXX XX B., 36. K. W., nar. XX.X.XXXX, bytom A., C. E. XXXXX/XXE. 37. J. T., P. XX, A. XXX XX., 38. J. P. T., B. X, A. XXX XX., 39. M. K., F. X, XXX XX B., 40. V. Y., T. XX, A. XXX XX, 41. V. K., W. XXX, W. XXX XX, 42. M. B., S. X, XXX XX B., 43. W. V. B., S. X, XXX XX B., 44. J. J. W., H. XX, XXX XX B., 45. V. W., H. XX, XXX XX B., 46. M. W., H. XX, XXX XX B., 47. M. W., H. XX, XXX XX B., 48. J. Z. A., H. XX, XXX XX B., 49. M. A., H. XX, XXX XX B., ďalší účastníci konania v1. až 49. rade zastúpení spoločným zástupcom J. H., H. XX, XXX XX B., 50. GRAFOBAL, akciová spoločnosť, so sídlom Mazúrova 2, 909 01 Skalica, IČO: 31 411 592, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: OU- TT-OVBP2-2020/014985-010 zo dňa 17.04.2020, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/77/2020-161 zo dňa 1. marca 2023, takto

rozhodol:

- I. Návrh na prerušenie kasačného konania sa zamietá.
- II. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- III. Žalobcovi sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.
- IV. Žalovanému sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.
- V. Ďalším účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Mesto Skalica (ďalej len „stavebný úrad“) podľa § 66 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) a § 10 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, vydalo stavebné povolenie č. SÚ-2019/2775 zo dňa 15.11.2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým povolilo stavebníkovi Grafobal a.s., Mazúrova 2, 909 01 Skalica, stavbu - „Rozšírenie výrobné haly Z02“ na pozemkoch parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXXX/XXX, XXXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXXX/XX. a XXXXX/XXX v kat. ú. B. - priemyselná zóna, areál spoločnosti Grafobal, a. s.

2. Žalovaný rozhodnutím č. OU-ZA-OVBP2-2020/039509-005/PAV zo dňa 19. októbra 2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) odvolania žalobcu a účastníkov konania v 2/ až 7/ rade zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II. Konanie pred správny súdom

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „správny súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 20S/77/2020-161 zo dňa 1. marca 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia. Žalovanému a ďalším účastníkom konania nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Správny súd vyhodnotil argumentáciu žalobcu ustanovením § 16a ods. 23 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v platnom znení (ďalej len „vodný zákon“) ako nedôvodnú. Uviedol, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že Okresný úrad Skalica, odbor starostlivosti o životné prostredie, úsek posudzovania vplyvov na životné prostredie, vydal rozhodnutie č. OU-SI-OSZP/2018/000889-015 zo dňa 08.11.2018, ktorým rozhodol, že navrhovaná činnosť „Dostavba areálu firmy - závod 02 - Rozšírenie výrobné haly“, sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. V tomto zisťovacom konaní žalobca taktiež okrem iného požadoval preukázanie splnenia záujmov ochrany vôd predložením rozhodnutia podľa § 16a vodného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že správny orgán v uvedenom zisťovacom konaní sa s pripomienkami žalobcu vo vyššie uvedenom rozhodnutí vysporiadal. Zároveň z administratívneho spisu vyplýva, že Okresný úrad Skalica, odbor starostlivosti o životné prostredie, ako príslušný orgán štátnej správy podľa § 61 vodného zákona, rozhodnutím č. OU-SI-OSZP-2019/000751-004 zo dňa 07.11.2019 vydal podľa § 26 ods. 1 vodného zákona v spojení s § 66 stavebného zákona povolenie na uskutočnenie vodnej stavby „Rozšírenie výrobné haly Z02 areál závodu 02“, SO 04 vonkajšia kanalizácia dažďová, pre stavebníka Grafobal, a. s., a to na osobitné užívanie vôd - vypúšťanie vôd z povrchového odtoku do podzemných vôd (§ 21 ods. 1 písm. d/ vodného zákona) a určil podmienky na uskutočnenie predmetnej stavby. Účelom stavby je vybudovanie dažďovej kanalizácie a vsakovacieho objektu, ktoré budú slúžiť na odvádzanie a vsakovanie vôd z povrchového odtoku zo strechy objektu výrobné haly Z02 v areáli 02 spoločnosti Grafobal, a. s. Krajský súd podotkol, že iné využitie a vplyvy na povrchové vody a pozemné vody v zmysle vodného zákona v súvislosti s povolením stavby - rozšírením výrobné haly stavebníka - z obsahu projektovej dokumentácie a z obsahu administratívneho spisu nevyplývajú. Správny súd zároveň poukázal na to, že rozhodnutie podľa § 16a ods. 23 vodného zákona sa vydáva na činnosti podľa § 16 ods. 6 písm. b) vodného zákona v prípade, že navrhovanou činnosťou môže prísť k ohrozeniu útvaru povrchovej alebo podzemnej vody v zmysle ich fyzikálnych vlastností alebo výšky hladiny. Preto sa predmetné ustanovenie § 16a ods. 23 vodného zákona nevzťahuje na všetky navrhované činnosti.

5. Správny súd ďalej prijal záver, že stavebný úrad neuprel žalobcovi právo podľa § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nakoľko žalobca svoje vyjadrenie sám podmienil zaslaním časti administratívneho spisu elektronicky a nevyužil inštitút nazretia do administratívneho spisu. Uvedené krajský súd odôvodnil tým, že žalobca nevyužil možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, t. j. neprejavil aktívny postoj a skutočný záujem na výsledku konania. Poukaz žalobcu na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžp/3/2013 zo dňa 21.08.2013, nebol podľa krajského súdu v preskúmvanej veci príliehavý na procesné okolnosti predmetného prípadu. V preskúmvanej veci si konajúci stavebný úrad splnil svoju povinnosť a oznámil účastníkom konania, že sú zhromaždené podklady pre rozhodnutie a že môžu podať svoje námietky v stanovenej lehote. Žalobcovi teda nebolo upreté právo podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, ak si sám zvolil neefektívny spôsob oboznámenia sa s podkladmi rozhodnutia. Krajský súd argumentoval aj tým, že ustanovenie § 17 ods. 1 písm. c) zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánu verejnej moci výslovne upravuje výnimku z výkonu verejnej moci elektronicky, ak ide o úkony, ktoré spočívajú v práve nazerania do spisov.

6. Pokiaľ žalobca namietal nedostatok úvah správneho orgánu a nedostatok vysvetlenia spôsobu využitia správnej úvahy, jeho námietky podľa krajského súdu zostali vo všeobecnej rovine, pretože sám

neuviedol, aké úvahy, resp. správne úvahy vo vzťahu k akej skutočnosti, dôkazu či okolnosti prípadu podľa jeho názoru v rozhodnutí absentujú.

7. V súvislosti so žalobnou námietkou týkajúcou sa rozporu skutkového stavu, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, s administratívnymi spismi, alebo nedostatku jeho opory v obsahu týchto spisov (§ 191 ods. 1 písm. f/ SSP) žalobca podľa správneho súdu nekonkretizoval, ktorá konkrétna časť správnym orgánom zisteného skutkového stavu má byť v rozpore s akým dokladom (podkladmi) tvoriacim obsah administratívneho spisu, resp. prečo podľa neho nemá v tomto spise oporu.

III. Kasačná sťažnosť

8. Proti napadnutému rozsudku podal v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

9. V rámci argumentácie k namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu sťažovateľ poukázal na svoju činnosť a ciele ako ekologickej organizácie, na svoje východiská a názory vo vzťahu k činnosti jeho organizácie a ochrane životného prostredia.

10. V rámci všeobecných východísk sťažovateľ poukázal na práva garantované Aarhuským dohovorom, ako aj na právo na priaznivé životné prostredie v zmysle Ústavy Slovenskej republiky. Namietal, že krajský súd svojou rozhodovacou praxou porušuje jeho ústavné práva, a to tým, že sa jeho správnymi žalobami zaoberá povrchno a predpojat.

11. V predmetnej veci videl sťažovateľ nesprávne právne posúdenie najmä vo vzťahu k aplikácii jednotlivých ustanovení vodného zákona. Uviedol, že správny orgán nepostupoval v súlade s § 73 ods. 21 vodného zákona, ako aj v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2000/60/ES zo dňa 23.10.2000, ktorou sa stanovuje rámec pro činnosť Spoločenstva v oblasti vodní politiky (ďalej len „smernica 2000/60/ES“). V tomto smere odkázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-461/13 (Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland), z ktorého podľa sťažovateľa vyplýva povinnosť členských štátov nepovolit' stavbu, ktorá nebola overená na plnenie záujmov ochrany vôd podľa smernice 2000/60/ES. Uviedol, že správny súd mal skúmať, či bolo rozhodnutie podľa § 16a vodného zákona súčasťou územného rozhodnutia a či z neho plynie výnimka zo smernice 2000/60/ES, v opačnom prípade nemalo byť stavebné povolenie vydané.

12. Sťažovateľ uviedol, že v administratívnom konaní tvrdil, že podklad podľa § 16a vodného zákona nemožno vybaviť odkazom na záväzné stanovisko podľa § 28 vodného zákona, ale s touto námietkou sa správne orgány nevysporiadali.

13. Sťažovateľ ďalej namietal, že správny súd nesprávne zhodnotil závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžp/3/2013, z ktorého je zrejmé, že z ustanovení § 23 ods. 1, 4 správneho poriadku a § 33 správneho poriadku vyplývajú dve obsahovo rôzne práva účastníkov konania, a preto nie je možné právo podľa ustanovení § 23 ods. 1 správneho poriadku nahradiť odkazom na § 33 správneho poriadku. Správny súd podľa neho nesprávne posúdil neposkytnutie kópie administratívneho spisu sťažovateľovi na základe jeho žiadosti, ktorý má povinnosť, nie možnosť uvedené listiny poskytnúť. Vzhľadom na to, že správny orgán disponuje elektronickým spisom, má sťažovateľ za to, že ho tento postup nezaťažuje. Požiadavanie osobnej prítomnosti (nahliadnutie do spisu) na poskytnutie podkladov sťažovateľ považuje za rozporné s princípom dobrej správy, resp. za šikanózný výkon verejnej správy a tiež za rozporné s čl. 3 a 4 Aarhuskeho dohovoru (prístup k informáciám o životnom prostredí). V tomto kontexte poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Szd/7/2009.

14. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že správny súd v napadnutom rozsudku naznačoval zneužívanie práva z jeho strany, pričom sa mu javí, že vo vzťahu k jeho organizácii bola narušená nestrannosť súdov.

15. Sťažovateľ je toho názoru, že správny súd nesprávne právne posúdil žalobný bod ohľadom namietanej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že správny orgán nevyhodnotil environmentálny rozmer veci. Sťažovateľ opakovane poukázal na to, že správny orgán si mal zabezpečiť rozhodnutie podľa § 16a vodného zákona. Tiež brojil voči tomu, že správny súd od neho vyžadoval konkrétnu a špecifickú argumentáciu, teda aby žalobu neodôvodnil len všeobecne. Argumentoval tým, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a nepochopiteľné do tej miery, že mohol v správnej žalobe použiť len tie argumenty, ktoré uviedol.

16. Sťažovateľ ďalej namietal, že správny súd nesprávne posúdil námietku týkajúcu sa odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, k čomu odkázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Namietal, že správny orgán nevysvetlil, prečo by sa nemalo vyžadovať „záväzné stanovisko“ podľa § 16a vodného zákona a tiež, že sa odvolací orgán nevysporiadal s každým jeho argumentom.

17. V závere požiadal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, aby sa podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie obrátil na Súdny dvor Európskej únie s otázkami:

- či výklad práva, ktorý nevyžaduje primárne posúdenie vplyvu na vody v povolovacích konaniach a neaplikuje eurokonformný výklad vo vzťahu so smernicou 2000/60/ES, je v súlade s právom Európskej únie,

- či je možné aplikovať priamu účinnosť smernice 2000/60/ES v konaniach o posudzovaní vplyvov na životné prostredie aj vzhľadom na recepčnú normu § 82 vodného zákona,

- či vplyv rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-461/13 „definujúci absenciu primárneho posúdenia vplyvov na vody ako prekážku vydať rozhodnutie EIA, keďže sa ňou umožňuje podať žiadosť o povoloacie konanie a definitívnym spôsobom sú vyriešené pripomienky a námietky verejnosti, a teda či vydanie rozhodnutia EIA napriek absencii primárneho posúdenia vplyvov na vody je v súlade s právom EÚ“, a to najmä smernice Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ zo dňa 13.12.2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie a smernice 2000/60/ES.

18. Ďalší účastník konania v 50. rade vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zaujal stanovisko, že napadnutý rozsudok je dostatočne odôvodnený a správne právne posúdený. Žalovaný, ako ani ďalší účastníci konania v 1. - 49. rade sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

IV. Konanie pred kasačným súdom

19. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho právomoc a príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení a § 11 písm. h) SSP.

20. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

21. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas.

22. Dňom 1. apríla 2024 v zmysle § 7 ods. 1 a nasl. zákona č. 200/2022 Z. z. o územnom plánovaní v znení neskorších predpisov v spojení s § 2 zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov prešli kompetencie na úsekoch územného plánovania a stavebného poriadku z okresných úradov v sídle kraja na Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky. V dôsledku uvedenej legislatívnej úpravy odo dňa 1. apríla 2024 došlo k prechodu právomoci z Odboru výstavby a bytovej politiky Okresného úradu Trnava na Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, a preto v súlade s § 180 ods. 1 a 3 v spojení s § 452 ods. 1 SSP kasačný súd pokračoval v konaní s týmto orgánom verejnej správy ako so žalovaným.

23. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

V. Vybraná súvisiaca právna úprava

24. Podľa § 16 ods. 10 vodného zákona v znení účinnom od 02.01.2019 do 08.04.2020, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má záujem realizovať trvalo udržateľné rozvojové činnosti človeka alebo ich zmeny, zmeny fyzikálnych vlastností útvaru povrchovej vody alebo zmeny úrovne hladiny útvarov podzemnej vody (ďalej len „navrhovaná činnosť“) je pred podaním návrhu na začatie konania o povolení navrhovanej činnosti povinná postupovať podľa § 16a.

25. Podľa § 16a ods. 1 vodného zákona v znení účinnom od 02.01.2019 do 08.04.2020, pred podaním návrhu na začatie konania o povolení navrhovanej činnosti požiada fyzická osoba alebo právnická osoba (ďalej len „žadateľ“) orgán štátnej vodnej správy o vydanie rozhodnutia, či ide o navrhovanú činnosť podľa § 16 ods. 6 písm. b).

26. Podľa § 73 ods. 21 vodného zákona v znení účinnom od 02.01.2019 do 08.04.2020, rozhodnutia podľa § 16a ods. 13 a ods. 21 sú podkladom k vyjadreniu orgánu štátnej vodnej správy v územnom konaní navrhovanej činnosti; ak sa územné konanie pre navrhovanú činnosť nevyžaduje, tieto rozhodnutia sú podkladom ku konaniu o povolení navrhovanej činnosti.

27. Podľa § 80e ods. 1 vodného zákona v znení účinnom od 02.01.2019 do 08.04.2020, § 16a sa nevzťahuje na územné konanie pre navrhovanú činnosť alebo iné konanie o povolení navrhovanej činnosti začaté a právoplatne neskončené pred 15. marcom 2018.

28. Podľa § 23 ods. 1 a 4 správneho poriadku v platnom znení (v čase konania správnych orgánov vo veci), účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu

zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom. (4) Správny orgán poskytuje kópie spisov za úhradu materiálnych nákladov spojených so zhotovením kópií, zadovážením technických nosičov a s ich odoslaním.

29. Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku v platnom znení (v čase konania správnych orgánov vo veci), správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

VI. Právne posúdenie veci kasačným súdom

30. Kasačná sťažnosť sťažovateľa je do podstatnej miery formulovaná vo všeobecnej rovine, pričom značná časť kasačnej sťažnosti nesmerovala adresne voči napadnutému rozsudku alebo preskúmaným rozhodnutiam orgánov verejnej správy, ale venovala sa všeobecne vzneseným námietkam voči činnosti konkrétnych orgánov a ich vrcholných predstaviteľov (nie však správnych orgánov konajúcich v predmetnej veci), pričom súvis týchto námietok s predmetnou vecou nebol sťažovateľom kvalifikovane špecifikovaný.

31. Ako nedôvodnú vyhodnotil kasačný súd námietku sťažovateľa, ktorá sa týkala naznačovania správneho súdu o zneužití práva zo strany sťažovateľa. Sťažovateľom označené konštatovania správneho súdu boli správnym súdom v napadnutom rozsudku spomenuté len okrajovo a vôbec neboli dôvodom či podkladom pre prijatie záverov správneho súdu o zneužití práva sťažovateľom. Je potrebné upriamiť pozornosť na fakt, že správny súd napadnuté rozhodnutie riadne preskúmal v súlade so vznesenými žalobnými námietkami, pričom preukázateľne neodmietol správnu žalobu postupom podľa § 98 ods. 1 písm. h) v spojení s § 28 a § 5 ods. 12 SSP z dôvodu, že táto má zjavne šikanózný charakter, príp. že sa ňou sleduje zneužitie práva. Teda v predmetnej veci správny súd správnu žalobu sťažovateľa meritórne prejednal a ako nedôvodnú ju zamietol s tým, že dôvod zamietnutia správnej žaloby primárne spočíval vo vecnej neopodstatnenosti jednotlivých žalobných bodov sťažovateľa.

32. Rovnako pokiaľ sťažovateľ predostrel všeobecné tvrdenia o antikampani, v dôsledku ktorej dochádzalo k diskriminačnému konaniu voči nemu, uvedené tvrdenia boli veľmi všeobecné a sťažovateľ ani nekonkretizoval, aké ustanovenia mali byť podľa neho nesprávne aplikované v prejednávanom prípade. Tiež nešpecifikoval, aké právne posúdenie považuje za nesprávne a v čom spočíva takáto nesprávnosť (§ 440 ods. 2 SSP). Kasačný súd preto námietku údajnej negatívnej kampane proti sťažovateľovi vyhodnotil ako nedôvodnú.

33. Podstatné námietky sťažovateľa sa týkali toho, že: (i) v predmetnom konaní nebolo vydané osobitné rozhodnutie v zmysle § 16a vodného zákona, (ii) sťažovateľovi bolo odopreté právo oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia prvostupňového orgánu, pretože mu neboli zaslané elektronické kópie podkladov, (iii) krajský súd nesprávne posúdil arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

34. Kasačný súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľa, že v predmetnej veci došlo k nesprávnemu výkladu § 16a vodného zákona. Krajský súd dostatočne vysvetlil, prečo záväzné stanovisko podľa § 16a vodného zákona nemusí byť podkladom pre napadnuté rozhodnutie, keď dospel k záveru, že v rámci konania o stavebnom povolení neexistoval dôvod na postup podľa § 16a vodného zákona, keď sa nejednalo o navrhovanú činnosť, ktorou môže prísť k ohrozeniu útvaru povrchovej alebo podzemnej vody v zmysle ich fyzikálnych vlastností alebo výšky hladiny.

35. V tomto kontexte, kasačný súd poukazuje na znenie § 16 ods. 10 vodného zákona, ktoré je nosnou normou určujúcou, kedy je dôvod na postup podľa § 16a vodného zákona. Ustanovenie § 16 ods. 10 vodného zákona v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia jednak vymedzilo legálnu definíciu pojmu „navrhovaná činnosť“ v zmysle vodného zákona [„...trvalo udržateľné rozvojové činnosti človeka alebo ich zmeny, zmeny fyzikálnych vlastností útvaru povrchovej vody alebo zmeny úrovne hladiny útvarov podzemnej vody (ďalej len „navrhovaná činnosť“)“...], ale zároveň určilo pre osobu povinnosť postupovať podľa § 16a, a to konkrétne pred podaním návrhu na začatie konania o povolení navrhovanej činnosti („...je pred podaním návrhu na začatie konania o povolení navrhovanej činnosti povinná postupovať podľa § 16a“). Inak povedané, povinnosť postupovať podľa § 16a má navrhovateľ len v prípade, ak sa jedná o navrhovanú činnosť, ktorej obsah pojmu je v predmetnom ustanovení aj definovaný.

36. Z uvedeného dôvodu sťažovateľova argumentácia zneniami ustanovení § 16a ods. 23 a § 73 ods. 10 vodného zákona nie je relevantná, pretože tieto sú aplikované len v prípade, ak je naplnená hypotéza normy § 16 ods. 10 vodného zákona - teda ak sa povoľuje navrhovaná činnosť, ktorej definícia je v § 16 ods. 10 vodného zákona vymedzená. Je preto úlohou príslušných povoľujúcich orgánov posúdiť, či povoľovaná činnosť spadá pod uvedenú definíciu, a ak áno, takéto rozhodnutie od stavebníka požadovať (obdobne napr. rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 3Svk/7/2022, 5Svk/22/2021, 6Svk/6/2022, 4Svk/2/2023 alebo 4Svk/34/2023).

37. Čo sa týka ustanovenia §73 ods. 10 vodného zákona, toto nemožno izolovane vykladať tak, ako to tvrdil sťažovateľ (že zakladá povinnosť v zásade pri každom územnom konaní vydať rozhodnutie podľa § 16a vodného zákona). Pri aplikácii systematického výkladu je zrejmé, že sa jedná o normu procesnoprávnou, keď § 73 s názvom „postup v konaní“ je súčasťou deviatej časti vodného zákona - osobitosti konania. Znenie §73 ods. 10 vodného zákona upravuje časový postup pri územnom konaní o navrhovanej činnosti, t. j. činnosti definovanej v § 16 ods. 10 vodného zákona. Jeho aplikácia však nastáva len pri naplnení hypotézy § 16 ods. 10 vodného zákona.

38. Z obdobných dôvodov neobstojí ani poukaz sťažovateľa na prechodné ustanovenie § 80e ods. 1 vodného zákona, ktorý upravuje časovú pôsobnosť pre aplikáciu § 16a vodného zákona, pričom aj toto ustanovenie používa pojem „navrhovaná činnosť“, ktorého obsah vymedzuje § 16 ods. 10 vodného zákona.

39. Kasačný súd je toho názoru, že výklad uvedený krajským súdom je v súlade aj s teleologickým a historickým výkladom tejto normy. Ustanovenia § 16a a § 16 ods. 10 vodného zákona boli do tohto právneho predpisu inkorporované zákonom č. 51/2018 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov a ktorým sa dopĺňa zákon č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov. V zmysle dôvodovej správy k predmetnému zákonu, možnosť posúdenia zhoršenia stavu vodného útvaru a vydania rozhodnutia o splnení podmienok podľa § 156 ods. 6 písm. b) vodného zákona orgánom štátnej vodnej správy vychádza z implementácie čl. 4 ods. 7 smernice 2000/60/ES. Zákonodarca v dôvodovej správe k predmetnému zákonu uviedol: „Každú novú trvalo udržateľnú rozvojovú činnosť človeka, ktorá môže mať vplyv na útvary povrchových vôd alebo podzemných vôd, treba posúdiť z hľadiska jej vplyvu na dosiahnutie environmentálnych cieľov. Ide napríklad o stavby protipovodňových opatrení, vodných elektrární, prístavov, ciest a diaľnic, mostov, tunelov, železníc, melioračných zariadení.“. Znenie ustanovenia § 16 ods. 10 a § 16a vodného zákona bolo neskoršou právnou úpravou precizované na možnosť uplatnenia výnimky z environmentálnych cieľov a postup orgánov zákonom č. 516/2021 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Aj v tomto prípade zákonodarca v dôvodovej správe uviedol príklady činností, ktoré podliehajú postupu podľa § 16a vodného zákona. Takýmito činnosťami sú podľa zákonodarcu najmä projekty priamo súvisiace s vodným hospodárstvom (úprava, zmena alebo zriaďovanie koryta vodného toku, ochrana pred povodňami, projekty na akumuláciu a zadržiavanie vôd vodné elektrárne, odbery podzemných vôd v množstve od 1 250 m³ mesačne alebo 15 000 m³ ročne, odkrytie hladiny podzemných vôd v dôsledku ťažby) a projekty na rozvoj a budovanie infraštruktúry (cestnej, železničnej, vodnej vrátane ostatných líniových stavieb).

40. Kasačný súd je rovnako ako krajský súd toho názoru, že z administratívneho spisu nevyplýva, že umiestnenie predmetnej stavby možno považovať za takú činnosť, ktorá by bola spôsobilá ohroziť environmentálne ciele definované v § 16 ods. 6 písm. b) vodného zákona, pred povolením ktorej by vznikla povinnosť požiadať orgán štátnej vodnej správy o vydanie osobitného administratívneho rozhodnutia v zmysle § 16a vodného zákona. Zároveň samotný sťažovateľ v administratívnom konaní, v správnej žalobe, ako ani v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadnu skutkovú argumentáciu, pre ktorú by predmetná umiestňovaná stavba mala plniť atribúty navrhovanej činnosti podľa vodného zákona.

41. Zákon o vodách implementuje smernicu 2000/60/ES. Z tejto smernice členským štátom vyplývajú dve povinnosti ohľadne ochrany vôd - jednak zaistiť zlepšenie a jednak zabrániť zhoršenie stavu vodných útvarov. Tým sa myslí zachovanie alebo obnovenie dobrého stavu, dobrého ekologického potenciálu a dobrého chemického stavu. Pokiaľ sťažovateľ opieral svoju argumentáciu o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie č. C-461/13, tento sa týkal kvantifikácie priamych vplyvov bagrovania a násypov v rieke Vezera, ktorá činnosť mala pre dotknuté úseky rieky hydrologické a morfológické dôsledky. Z tohto rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (ani zo smernice 2000/60/ES) však nevyplýva, že pri každej jednotlivej stavbe majú členské štáty povinnosť prostredníctvom osobitného administratívneho rozhodnutia skúmať vplyv na ochranu vôd - tak, ako to tvrdil sťažovateľ (obdobne pozri napr. rozsudky sp. zn. 4Svk/2/2023 a 4Svk/34/2023). V tu preskúmvanej veci napokon z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že vodné pomery boli pred vydaním napadnutého rozhodnutia skúmané (k tomu pozri bod 72 a 73 napadnutého rozsudku). Z argumentácie sťažovateľa nemožno vyvodiť žiadnu indíciu, že by v dôsledku stavebného povolenia (rozšírenia výrobnéj haly) došlo k zhoršeniu stavu povrchovej alebo podzemnej vody. Preto poukaz sťažovateľa na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-461/13 a na smernicu 2000/60/ES neobstojí.

42. Vo vzťahu k námietke, že prvostupňový správny orgán sťažovateľovi neposkytol elektronickú kópiu spisu (sken), respektíve jeho časť v rozsahu požadovanom v jeho vyjadrení zo dňa 01. októbra 2019, sťažovateľ v tomto vyjadrení požadoval doručenie elektronickej kópie spisu (skenu), resp. jeho časti v rozsahu týkajúcom sa ním uplatnených pripomienok, konkrétne: i) koordinačná situácia, ii) sprievodná správa, iii) písomné vyhodnotenie spôsobu zapracovania podmienok a rozhodnutia EIA spolu so stanoviskom príslušného orgánu podľa § 140c ods. 2 stavebného zákona, iv) preukázanie dostatočnej dopravnej kapacity dopravného napojenia, v) sprievodná správa týkajúca sa odpadového hospodárstva a jeho zabezpečenia, vi) sprievodná správa týkajúca sa bilancie vôd, vodných zariadení (ORL), cestnej zelene, odtoku z povrchu komunikácií, vyhodnotenie možnosti použitia drenážnej dlažby, vii) preukázanie dostatočnej dopravnej kapacity dopravného napojenia, viii) sprievodná správa týkajúca naplnenia záujmov podľa vodného zákona a rozhodnutia podľa § 16a vodného zákona, ix) sprievodná správa týkajúca naplnenia požiadaviek, čo najlepšie zohľadniť miestne klimatické pomery a zapracovanie adaptačnej stratégie SR.

43. Kasačný súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, pričom v súlade s § 464 ods. 1 SSP poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť týkajúcu sa obdobnej námietky sťažovateľa napr. v rozsudku sp. zn. 3Svk/7/2022 zo dňa 30. januára 2024, rozsudku sp. zn. 2Svk/9/2022 zo dňa 30. novembra 2023, v rozsudku sp. zn. 2Svk/21/2021 zo dňa 27. septembra 2023, v rozsudku sp. zn. 5Svk/24/2022 zo dňa 28. marca 2024, v rozsudku sp. zn. 6Svk/24/2023 zo dňa 30. mája 2024, v rozsudku sp. zn. 5Svk/22/2021 zo dňa 27. februára 2024, v rozsudku sp. zn. 1Svk/5/2023 zo dňa 30. mája 2024 a v rozsudku sp. zn. 4Svk/60/2022 zo dňa 30. júla 2024. V rozsudku sp. zn. 2Svk/9/2022 zo dňa 30. novembra 2023 (ktorý prešiel aj testom ústavnosti, keď ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 232/2024 zo dňa 25.04.2024) kasačný súd uviedol:

„34. Kasačný súd na tomto mieste pre objasnenie dodáva, že pri výklade ustanovenia § 23 ods. 1 Správneho poriadku je nutné rozlišovať i) právo nahliadnutia do spisu a pritom si z neho robiť výpisy, odpisy a dostať kópie spisov za prítomnosti administratívneho pracovníka správneho orgánu a ii) právo dostať informáciu zo spisov. Rozdielom teda je, že nazeráť do spisov, robiť si výpisy, odpisy a kópie možno zásadne iba v prítomnosti zamestnanca správneho orgánu. Uvedené je podľa kasačného súdu determinované najmä tým, aby nedochádzalo k nežiaducej manipulácii so spisom zo strany osôb nazerajúcich do spisu. Naproti tomu možnosť dostať informáciu zo spisu nie je podmienená fyzickým nahliadnutím do spisu, resp. v dnešnej dobe možným nahliadnutím do elektronického spisu. Rovnako k predmetnej otázke pristupuje odborná literatúra [...]

35. Pokiaľ mal sťažovateľ záujem získať kópie všetkých podkladov pre rozhodnutie, mohol využiť svoje právo nahliadnuť do spisu pred správnym orgánom, robiť si zo spisu výpisy, odpisy, ako aj dostať kópie spisov a ich častí, čo nevyužil. Kasačný súd zároveň upozorňuje, že ani v prípade nahliadnutia do spisu nie je za každých okolností možné vyžadovať kópie v elektronickej podobe, ako žiadal sťažovateľ. Opäť je potrebné poukázať na odbornú literatúru [...]

36. Vzhľadom na uvedené vyššie a keďže sťažovateľ nevyužil svoje právo nahliadnuť do spisu, ale prvostupňový správny orgán len požiadal o zaslanie kópie spisu v elektronickej podobe, nie je možné konštatovať porušenie sťažovateľovho práva na oboznámenie sa s podkladmi, na základe ktorých bolo vydané prvostupňové rozhodnutie. Správny súd teda nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a kasačnú námietku je nutné vyhodnotiť ako nedôvodnú...“

44. Zároveň najvyšší správny súd odkazuje na časť rozsudku sp. zn. 3Svk/7/2022 zo dňa 30. januára 2024, v ktorej kasačný súd v nadväznosti na vyššie uvedené poznamenal:

„34. Kasačný súd tiež uvádza, že pokiaľ sťažovateľ poukazoval na povinnosť poskytnúť mu v zmysle čl. 4 Aarhuského dohovoru informácie bez potreby preukázania záujmu, aj táto námietka je nedôvodná. Stavebný úrad ani žalovaný nevyžadovali od sťažovateľa preukázanie tohto záujmu a nesprístupnenie elektronickej kópie spisu nepostavili na tomto dôvode. V súvislosti s odkazom na čl. 4 Aarhuského dohovoru kasačný súd poukazuje na to, že tento sa netýka účasti verejnosti na rozhodovacích procesoch, ale všeobecného prístupu k informáciám o životnom prostredí na žiadosť verejnosti. Zákonom, ktorý upravuje všeobecný prístup verejnosti k informáciám (aj o životnom prostredí), je zákon č. 211/2000 o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej ako „infozákon“) a sťažovateľovi nič nebránilo, aby svoju žiadosť podal podľa tohto zákona. Kasačný súd už totiž opakovane judikoval, že vzťah medzi infozákonom a inými osobitnými úpravami je komplementárny, nie vylučujúci (napr. sp. zn. 1 Sžik 3/2021). Je vecou žiadateľa, aby si zvolil právny režim prístupu k informáciám, ktorý pre seba považuje za najvhodnejší, spravidla v závislosti od svojho postavenia a vzťahu k orgánu, od ktorého informácie požaduje. Vzhľadom na to, že ide o návrhové konanie, znamená to, že režim vybraného zákona sa na neho bude vzťahovať počas celého procesu vybavovania žiadosti o informácie. Voľba konkrétneho právneho režimu a postupu je spojená s „rizikom“, že si zvolí právnu úpravu, postup

podľa ktorej nedosiahne najpriaznivejší možný výsledok (napr. rozsah informácií môže byť limitovaný, existuje poplatková povinnosť) v porovnaní s inou do úvahy prichádzajúcou právnou úpravou (sp. zn. 5Sžik/3/2020, sp. zn. 3 Svk 12/2021).

35. Aplikujúc tieto východiská na prípad sťažovateľa, tento si mohol zvoliť, akým spôsobom bude prijímať informácie z administratívneho spisu a keby podal žiadosť o informácie podľa infozákona, otázka prístupu verejnosti (v širšom slova zmysle) k vyžiadaným informáciám by bola riešená v samostatnom konaní. Keďže ale sťažovateľ neuplatňoval svoje právo ako verejnosť v širšom slova zmysle (cez infozákon), ale uplatňoval svoje práva ako účastník konania podľa Správneho poriadku, jeho žiadosť nespádala pod rozsah čl. 4 Aarhuského dohovoru.

36. Kasačný súd mal v posudzovanej veci za preukázané, že prvostupňový orgán vo svojom oznámení o začatí územného konania okrem iného oznámil, že účastníci konania majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy a majú právo nahliadať do podkladov po predchádzajúcej dohode. Sťažovateľ nijako nespochybnil, že ako účastník konania mal riadny a neobmedzený prístup do správneho spisu podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku, a toto mohol teda využiť. Konanie prvostupňového orgánu teda nebolo v kontexte § 23 ods. 1 Správneho poriadku zaťažené procesnou vadou. Rovnako v preskúvanom konaní stavebný úrad oznámením zo dňa 24. septembra 2019 oznámil účastníkom konania v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, že sú zhromaždené podklady pre vydanie rozhodnutia, a že môžu do nich nahliadnuť. Tým nepochybne umožnil účastníkom konania uplatňovať svoje práva podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku a tieto práva účastníkov konania v preskúvanom konaní porušené neboli. Odkaz na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžp/3/2013 z 21. augusta 2013 preto nie je v posudzovanej veci relevantný, keďže sťažovateľ ako účastník konania mal možnosť nahliadať do spisu ako aj oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia podľa Správneho poriadku. Keďže sťažovateľ na základe vlastného rozhodnutia a napriek poskytnutej možnosti zo strany správneho orgánu nevyužil jeho právo na nahliadanie do spisu podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku a nerealizoval ani jeho právo oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, z toho dôvodu jeho práva ako účastníka konania v preskúvanom konaní neboli porušené.“

45. Najvyšší správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku sťažovateľa, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie žalobného bodu týkajúceho sa namietanej arbitrárnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

46. V súvislosti s touto námietkou správny súd skonštatoval, že je všeobecne formulovaná, keď sťažovateľ v správnej žalobe neuviedol, aké správne úvahy vo vzťahu k akej skutočnosti, dôkazu či okolnosti prípadu v napadnutom rozhodnutí absentujú. Najvyšší správny súd verifikoval obsah žaloby a prisvedčil záverom správneho súdu. Nepostačuje totiž poukaz sťažovateľa v správnej žalobe na vybrané judikáty, ak tak robí bez adekvátnej konkretizácie ich skutkovej a právnej relevancie vo vzťahu k námietke sťažovateľa v predmetnej veci. Sťažovateľ okrem námietky o aplikácii § 16a vodného zákona v správnej žalobe len vo všeobecnosti namietal, že žalovaný nevyhodnotil všetky písomné stanoviská doručené v priebehu zisťovacieho konania, resp. že sa náležitým spôsobom nevysporiadal s jeho pripomienkami.

47. Sťažovateľ tak explicitne označil len pripomienku ohľadom ustanovenia vodných pomerov, ku ktorej sa argumentačne - v určitom rozsahu - vyjadril nielen stavebný úrad v prvostupňovom rozhodnutí (napr. na str. 6, 14, 15 a 16) - ale nepriamo aj žalovaný - odkazom na obsah záväzného stanoviska a potvrdzujúceho rozhodnutia. Preto nemožno povedať, že v preskúvaných rozhodnutiach - pri rešpektovaní zásady jednotnosti konania pred prvostupňovým orgánom verejnej správy, ako aj pred odvolacím správnym orgánom - úvahy o vodných pomeroch absentujú, pričom ich konkretizácia je závislá aj od konkrétosti námietok vznesených sťažovateľom v administratívnom konaní. Kvalita a obsah námietok v podaniach žalobcu v administratívnom konaní (pripomienky zo dňa 01.10.2019 a odvolanie) a osobitne ich špecifikácia na okolnosti predmetnej stavby do značnej miery predurčujú spôsob vybavenia týchto podaní - v zodpovedajúcej miere detailov v relevantných právnych, resp. skutkových otázkach. Sťažovateľove pripomienky a na ne nadväzujúce odvolanie sa zamerali na predloženie dokladov a vyjadrení o splnení záujmov ochrany vybraných častí životného prostredia, ale jeho tvrdenia neboli zamerané na to, prečo má za to, že konkrétna stavba bude negatívne vplyvať na životné prostredie (napríklad aj v oblasti vôd).

48. Zároveň je nutné pripomenúť, že aj samotná kasačná námietka je všeobecná, sťažovateľ ju zredukoval na nesúhlas s právnym názorom krajského súdu. Sťažovateľ ale neuviedol, v čom konkrétnom bol tento názor nesprávny, ako ani neuviedol, ktorý jeho argument, respektíve pripomienka vznesená v odvolaní zostala žalovaným nepovšimnutá.

VII. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov a návrhu na predloženie prejudiciálnych otázok

49. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

50. K návrhu na predloženie prejudiciálnych otázok, ktorý návrh kasačný súd v súlade s § 100 ods. 1 písm. c) SSP posúdil aj ako návrh na prerušenie kasačného konania, najvyšší správny súd konštatuje, že sám nevzhladol potrebu predloženia žiadnej zo sťažovateľom formulovaných prejudiciálnych otázok. Zo strany sťažovateľa navrhované prejudiciálne otázky neboli dostatočne konkrétne, keď sa týkali jeho všeobecnej námietky, že aplikačná prax v Slovenskej republike nevychádza z eurokonformného výkladu. Sťažovateľ nevysvetlil, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť objasnené a aplikované v danej veci, resp. ktoré ustanovenie smernice 2000/60/ES ukladá plošnú a tak široko definovanú povinnosť na vydanie osobitného rozhodnutia o primárnom posúdení vplyvu na vody. Nie je teda ani zrejmé, s akým konkrétnym obsahom noriem práva Európskej únie by mal kolidovať výklad zaujatý v tu prerokúvanej veci orgánmi verejnej správy a správnym súdom. Uvedené nevyplýva ani zo sťažovateľovej argumentácie rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie č. C-461/13, ktorú v kasačnej sťažnosti uviedol. Pokiaľ ide o otázky smerujúce k smernici 2011/92/EÚ zo dňa 13.12.2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie, preskúmané rozhodnutie vôbec nie je založené na aplikácii ustanovení o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Za týchto okolností kasačný súd dospel k záveru, že nie je daný dôvod na iniciovanie konania pred Súdny dvorom Európskej únie v režime článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Pre úplnosť kasačný súd dodáva, že podobné otázky ako v súdnej veci, formuloval sťažovateľ ako návrh prejudiciálnych otázok aj v inej veci vedenej na tunajšom súde, kde iný kasačný senát rovnako predmetnému návrhu nevyhoviel a svoj postup odôvodnil obdobne ako to urobil kasačný senát rozhodujúci v tejto veci (k tomu porovnaj rozsudok vo veci sp. zn. 4Svk/34/2023 zo dňa 31. júla 2024).

51. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré okolnosti podľa obsahu súdneho spisu nenastali. Ďalším účastníkom konania v 1. - 49. rade trovy kasačného konania nevznikli, preto im ich kasačný súd v zmysle § 169 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal. Ďalší účastník konania v 50. rade sa (sám - a nie prostredníctvom právneho zástupcu) stručne vyjadril ku kasačnej sťažnosti, ale tomuto v kasačnom konaní nebola uložená žiadna povinnosť. Zároveň kasačný súd prihliadol aj na to, že ďalší účastník konania v 50. rade vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti nepredložil novú, resp. podstatnú argumentáciu, ktorá by z materiálneho hľadiska ovplyvnila výsledok kasačného konania. S ohľadom na uvedené kasačný súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

52. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.